

Végtelen vákuumenergia — ismét

Igazán szerencsés ország vagyunk. Nemrég a közszolgálatinak nevezett MTV második csatornáján kétszer 50 perces dokumentumfilmet vetítettek, Tiltott találmányok címmel. Ebből derültek ki a következő, a jogos büszkeségnek alapot adó „tények”. Egy garázsban, sufnyiban, padláson és hasonló helyeken működő magyar kutatócsoport legyőzte a gravitációt, megvalósította az antigravitációt. A térből korlátlan mennyiségben képesek szennyezés mentesen energiát előállítani, továbbá megoldották a bioenergia mérését és előállítását. Az már csak ráadás, hogy „múzeumba tehető a rák”, a gyógyítása megoldott. Ez a csoport csak azzal foglalkozik, amire mások azt mondják, hogy lehetetlen, a „lehetetlen a mi műfajunk”, nyilatkozta vezetőjük. A találmányok azért „tiltottak”, mert egyelőre képtelenek áttörni a természettudomány és az energiaipar által útjukba emelt falakat.

A dokumentumfilm második részének végén szomorúan közölte a riporter a Roosevelt téren állva, a kép háttérében az MTA épületével, hogy a hivatalos tudomány egyetlen képviselője sem vállalta a megszólalást filmjében, pedig ő szükségesnek tartaná az érdemi vitát. A nézőben joggal maradhatott az a benyomás, hogy szegyenükben rejtőztek el a tudósok, hiszen az otthon barkácsoló magán-feltalálók legyőzték őket, megoldották azokat a problémákat, amelyeket ők rengeteg pénzzel, támogatással képtelenek voltak megoldani. Mégis úgy vélem, igazuk volt az elzárkózóknak, mert ha a 100 percből mondjuk kaptak volna 5 percet, azalatt semmilyen érdemi hatást sem érthettek volna el.

Tavaly nyáron magam is részt vettem az MTV2 éjszakai vitájában, ahol az említett dokumentumfilmben is szerepelt feltaláló urak ültek az egyik oldalon és „hivatalos” fizikusok a másik oldalon. Egyikünk szelidebben, másikunk élesebben vonta kétségbe a találmányokat és elméleti alapjukat, de a nézők szimpátiáját nem sikerült elnyernünk. (Legalábbis azokat nem, akiknek az élő adás közben beküldött véleményét a szerkesztő a képernyőre kiíratta.) Néhány példa: „Kérdezzék meg, a fizikusok találtak-e már olcsó energiaforrást?”, „Ha felfedeznek egy új energiaforrást, akkor miért azzal foglalkoznak, hogy megcáfolják a létét és nevetségesség tegyék ahelyett, hogy teljes erővel dolgoznának a fejlesztésén?” „A „tudomány” meghívott képviselői csak röhögnek, hiszen megélhetésük így is biztosított...”, „Könyörgöm a fizikus uraknak, ne legyenek a tudomány inkvizitorai!”...

A média (a néző, az olvasó) szimpátiája — ritka kivételektől eltekintve — a magányos és zseniális feltaláló oldalán áll, aki a tudomány nemzetköziségével szemben azt is gyakran hangoztatja, hogy őt nem vezérli más, mint kis hazánk boldogulása. A természettudomány falát nem törték át ezek az urak, de a sajtóban kétségkívül sikerült áttörniük, némelyikük sztár státust vívott ki magának. Ezért engedte meg egyiküknek a közszolgálatinak mondott televízió, hogy a már említett tavaly nyári vita előtt feltételeket szabjon: előírhatta, kívül nem hajlandó leülni, és a televízió elfogadta a feltételeit. A magyar feltalálók mellett szerepelt a vitában az a svájci is, akit már bemutatam a Magyar Tudományban (Energetikai pilótajáték, 1997. március). Ő az, aki mindig a következő évre ígéri csodakészülékének elkészültét, de a borsos előleget most kell befizetni. Az ügyetlen fizikusok még észlelni sem tudják a gravitációs hullámokat, drága kísérleti berendezéseket építenek a kimutatására, eközben a svájci úr már hasznosítja, korlátlan energiaellátást ígérve. A

találmány marketingje mintaszerű. Magyarországi terjesztője is van már, akinek többször sikerült jó propaganda lehetőségekhez jutnia, például kétszer írt róla hosszabban a Magyar Nemzet.

Az igazi feltaláló nem is számít már a hivatalos tudomány, a fizikusok megértésére. A fizikusok régen tanulták a fizikát, fogalmuk sincs a legújabb felfedezésekről, felfogásuk megváltoztatásához „pszichológiai peresztrojkára” lenne szükség. Ezt a megítélést és a találó kifejezést nemrég hallottam egy magát akadémikusnak nevező külföldi úrtól. (A szovjet utóállamokban sorra alakulnak magukat akadémianak nevező obskurus szervezetek, tagjaikat természetesen megilleti az akadémikus cím.) Az „akadémikus” egyébként komoly emberek által szervezett energiatakarékosági fórumon adta elő, hogy a kvantum-motorjával elérhető hatásfoknak nincs határa, a hatások végtelen is lehet, az energia a semmiből terem. A magyar feltalálók a vákuumból nyerik az energiát, szintén korlátlanul. Ez fizikusoktól tényleg nem várható el, ezért a feltalálók szép címeiket aggatnak magukra, hogy érzékeltessék, ők többek és mások. Így van már nálunk parafizikus és időfizikus is. Az egyik kereskedelmi tévécsatorna képűjság (teletext) lapjain a „Nemzetközi Tudományos Parapszichológiai Oktató és Kutató Intézet” hirdeti magát, vezetője pszichofizikus-metafizikus. „Akadémianak” nevezett tanfolyamukra (ez itt a reklám helye) egy nagy párt egyik budapesti kerületi székházában lehet jelentkezni. Kedvcsinálónak némi izelítő hírekből: Sai Baba saját testéből aranygyűrűt materializált, ő az, akinek eljöveteleit Nostradamus megjövendölte, ő a Világ Ura, az egyetlen a világon, aki a csü-törtököt nyilvánította szent nappá. (Gondolkodom a szerda ünneppé nyilvánításán, ezt tekintsek az elsőbbséget számomra biztosító bejelentésnek, másoknak még marad a kedd, ha már nincs többé hétfő.) Az akadémian „modern tér-idő fizikát” is oktatnak, bemutatják egy amerikai fizikus új készülékét, amely „serkenti és harmonizálja az ember energetikai és szellemi teljesítőképességét”.

Feltalálóink nem szeretik a nagy méreteket, az emberközeli megoldásokat keresik. A dokumentumfilmből például kiderült, hogy az egyik áramszolgáltató megkereste a feltalálót, venni akart a tiszta készülékéből, ne kelljen szennyező erőművektől vásárolni az áramot. Természetesen elutasították, ők nem az erőműveket akarják helyettesíteni, hanem a háztartásokba szánják a csodagépet és akkor nem lesz szükség sem erőműre, sem áramszolgáltatóra. Igaz, erre a házi készülékre még várni kell egy kicsit. Ha már közel a siker, akkor jönnek majd, mint a mesében, a gonosz titkoszolgálatok és az olaj-, atom-, szén- és egyéb csúnya lobbik. Mindezt képesek rezzenéstelen arccal, a kamerába nézve előadni.

Se szeri, se száma azoknak a csodadoktoroknak, akik az ember energiaháztartását ellenőrzik, javítják. Vannak keleti típusú megoldások, a testet behálózó energiacsatornákat, a csakrákat nyitják, csukják, vagy egyszerűen csak energiát vesz fel a doktor a kozmoszból és átadja a páciensnek. A távolba is el tudják sugározni a szükséges mennyiséget. A nyugati típusú modern csodadoktoroknál mindez számítógéppel, monitorokkal, villogó műszerekkel körítve zajlik, de az alapelv ugyanaz. Új, szintén magyar felismerés, hogy a kozmikus energiacsatornákra csak akkor tudunk rákapcsolódni, ha a ruhánk formája megfelel az energiefelvétel törvényszerűségeinek. Királyaink koronája is arra szolgált, hogy viselője a lehető legjobban el legyen látva kozmikus energiával. A kozmikus trubadúr szerint testünk csak egy kabát, az igazi énünk fényből van, a lélegzet által bevitt fényenergiából élünk. Magyar táltos mondta az egyik tévécsatornán, hogy a magyarok a Szíriuszról jöttek, mert onnan a földig kilencszer csavarodik a fény, éppúgy, mint a magyarok DNS molekulái.

Nehéz eldönteni, sírjon vagy nevensen-e az ember. Szórakoztató, de szomorú is ez a kis magyar energetikai körkép, körkép. Megváltoztatására egyelőre nincs remény. Már az is nagy eredmény lenne, ha azok a tévé-csatornák és napilapok, amelyek a nézettség és a példányszám mellett adnak szellemi rangjukra is, óvatosabbak lennének a szenzációkkal. Nem is kéne mást tenniük, mint esetenként megkérdezni a tudományos ismeretterjesztő rovatnál dolgozó kollégáikat. Még vannak ilyenek.

Jéki László

* Hasonló „zseniális” találmány amerikai tesztelésének szánalmas „eredményeiről” ír jelen számban Bence Gyula a Kitekintésben. — A szerk.